

*de amikor odaértem és megláttam őket,
ahogy merednek maguk elé komikusan,
tehetetlenül, mégsem tudtam megkérdezni,
hogy ők is pont úgy hazudtak-e,
mint azok, akik ma országolnak.*

*Ébredezett a város, lassan megteltek
a megállók, a körúton beállt a forgalom.
Az aluljárók elromlott életei mozgolódni
kezdték összecsomósodott paplanok alatt,
felázott, málló kartondobozokon.*

*Elnéztem a munkába, boltba, iskolába
igyekvőket, és egy pillanatra látni véltem,
hogy, akár egy rég nem használt lakás
érintetlen tárgyain a por, egyre csak gyűlik,
halmozódik mellkasukban a harag.*

VÖRÖS ISTVÁN

Hazugmondók klubja

*Kétféle hazudozó van
(mikor hazudik, egyforma
lesz a kétféleségben),
az egyik tudja, hogy hazudik,
de az igazában persze
nincs kétsége, a másik
úgy tudja, hogy nem hazudik,
az igazában mért is lenne kétsége.*

*Kétféle igazmondó
van, az egyik tudja,
hogy igazat mond,
tehát hazudhatna is,
a másik nem tudja,
hogy igazat mond,
akár azt is hibetné
magáról, hogy hazudik.*

*Az igazmondó
vagy a hazugmondó
téved nagyobb?*

*Tévedhetünk-e az igazsággal?
Mondhatunk-e igazat
bazugsággal?
A nyelv mögött nem a semmi,
ez a zajló sarkkörü folyó
hömpölyög, hanem egy másik nyelv,
ahogy a repülő alatt utazik lent
a földön a repülő árnyéka.*

*Akit ütött már el repülő
árnyéka, tudja, mi a bazugság,
aki pottyant már a nyelv alatti
folyóba, tudja mi az,
úszni reménytelenül.*

A kötelező utálatról

*Sajnálom, barátaim, hogy nem tudom
eléggé utálni azokat, akiket utálni kéne.
Sajnálom, hogy nem tudok haragot tartani,
nem tudok gyűlölködni, hogy a megbocsátás
túl korai kényelmében hanyatt vetem
magam, mint kövér ember ebéd után a foteljában.
És a kisasztalon kávé. És még talán
szivarra is gyújt.*

*Sajnálom, hogy a haragom szalmaláng,
a megvetésbe megértés vegyül, nem volna
szabad, de majdnem mindenkit tehetségesnek
és majdnem mindenkit jónak látok. Ha nem
is az, ott van benne morzsája a jónak,
morzsája a tehetségnek, a lélek jóságromokkal
van teli, és a tehetségomladék
maga a szellem. Az irtóztató jóság
szilánkjai tartják össze az embert.*

*A megvetés állandóan megfeszített izmai
engednek, más is van, mint a harag.
Az indulat bálnája partra vetődik,
nem tudtam, hogy csak úgy szabad szeretni,
ahogy a jogos felháborodás diktálja,
nem tudtam, hogy az ellenségeimnek
nem szabad megbocsátani, és tényleg*

*nem lenne szabad hagyni, hogy amit tőlem
loptak el, egy szó nélkül elvigyék,
és tényleg nem lenne szabad irigykednem,
amikor lopott portékájuk miatt
dicséretet kapnak, ügyességükért
a vállukat veregetik.*

*Most már talán tudnék baragudni, most
már talán tudnék őszintén átkozódni,
de már nincs bocsánat.*

Rossz jutalmak

*Ki akar manapság
aranygyapjas rendet
vagy Sztálin-díjat kapni?
Ki örülne egy Hitlerrel
közös fényképnek
vagy egy jegynek a Titanicra?
Ki akarna Kennedyvel autózni
Dallasban vagy III. Richárddal
rokonságba lépni?
Ki kívánna Pompejiben egy
villát vagy egy luxuslakást
a World Trade Center
80. emeletén?
Ki szeretne Néró verseiről
kritikát írni? Hirosimába
költözni vagy Drezda
fölé szállni egy bombázóval?
Ki vinne a hajón érkezett fehér
isteneknek egy tál gyümölcsöt,
egyáltalán jó lenne-e majának
lenni? Vagy neandervölgyi
ősemberként belenézni
egy sapiens szemébe?
Ki szeretne volna egy növényevő
dinoszaurusz hátáról nézni
a meteorbecsapódás gyönyörű
tűzesőjét? Ki húzna föl az újára
egy galaktikus gyűrűt,
fürödni meg a csillagközi
terek sötétkéjében?*